

Sygn. akt II K 834/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Magdalena Buczyńska

przy udziale Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06.06.2017 r.

sprawy przeciwko

Ł. K. urodz. (...) w L.

syna M. i A. z d. S.

oskarżonego o to, że: 1. w dniu 18 września 2016 r. na ul. (...) w L. znajdując się w stanie nietrzeźwości i posiadając 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 5 lipca 2013 roku, sygn. akt II K 1283/12 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

2. w dniu 9 października 2016 r. w msc. Ł. ul. (...), woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki K. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych, w wyniku czego zjechał na pobocze uderzając w drzewo, powodując obrażenia ciała w postaci złamania kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym, złamania kompresyjne trzonu Th7 z cechami złamania wybuchowego z obniżeniem wysokości trzonu o ok. 50 % z przemieszczeniem odłamów do kanału kręgowego i do klatki piersiowej z powstaniem rozległego krwiaka od TH5 do Th10, złamania wyrostków poprzecznych L1,L2,L3,L4 po stronie lewej, złamania mostka, potłuczenia ogólne, czyli obrażenia ciała skutkujących naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni doznał pasażer R. P.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

III. Na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

IV. Uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I i IV wyroku łączy i orzeka karę łączną 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o kosztach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 834/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony Ł. K. nigdy nie zdał egzaminu na prawo jazdy. Wyrokiem z dnia 5 lipca 2013 r., sygn. akt II K 1283/12 Sąd Rejonowy w Legionowie uznał oskarżonego za winnego prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Oskarżonemu wymierzono za ten czyn karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 17.04.2014 r.

Dowód:

- odpis wyroku (k.33-34),
- dane o karalności (k.77).

Oskarżony w dniu 18 września 2016 r. spożywał alkohol, mimo tego około godziny 3.10 podjął jazdę samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Został zatrzymany o godzinie 3.10 przez patrol Policji w L. na Alei (...). Funkcjonariusz Policji, który go zatrzymał wyczuł od niego woń alkoholu i poddał go badaniu trzeźwości. W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,55 mg/l o godzinie 3.26, drugie badanie o godzinie 3.40 wskazało również 0,55 mg/l.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 9,45,82v),
- zeznania M. G. (k.18v,83)
- protokół użycia A. (k.2).

W dniu 9 października 2016 r. oskarżony prowadził samochód marki K. (...) o nr rej. (...) z miejscowości D. do L.. Razem z nim jechali jako pasażerowie M. W., R. P. i D. H.. W miejscowości Ł. na ul. (...) oskarżony nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i zjechał na pobocze, uderzając w drzewo. W wyniku zdarzenia R. P. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym, złamania kompresyjnego trzonu Th7 z cechami załamania wybuchowego z obniżeniem wysokości trzonu o ok. 50 % z przemieszczeniem odłamów do kanału kręgowego i do klatki piersiowej z powstaniem rozległego krwiaka od TH5 do Th10, złamania wyrostków

poprzecznych L1,L2,L3,L4 po stronie lewej, złamania mostka oraz potłuczeń ogólnych. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 85-86 akt II K 1059/16,82v),
- zeznania R. P. (k.30 akt II K 1059/16,83),
- zeznania M. W. (k.55v akt II K 1059/16,83),
- zeznania D. H. (k.48 akt II K 1059/16,83),
- szkic miejsca zdarzenia (k.4 akt II K 1059/16),
- protokół oględzin pojazdu (k.5-6 akt II K 1059/16),
- opinia lekarska (k.67 akt II K 1059/16).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w dniu 18 września 2016 r. i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze (k.9). Po zmianie zarzutów, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.45). Po przedstawieniu mu zarzutów związanych ze zdarzeniem z dnia 9 października 2016 r. przyznał się do popełnienia tego czynu (k.85-86 akt II K 1059/16) i złożył wyjaśnienia. Stwierdził, że jechał ulicą samochodem marki K., R. P. był pasażerem tego samochodu. Gdy jechał zobaczył kałużę na drodze, postanowił ją ominąć, ale wpadł w poślizg i uderzył samochodem w drzewo. Przewieziono go samochodem do szpitala. Podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyraził skruchę w związku z oboma czynami (k.82v).

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. G. (k.18v,83) oraz protokole użycia A. (k.2) odnośnie zdarzenia z dnia 18 września 2016 r. oraz zeznaniach R. P. (k.30 akt II K 1059/16,83), M. W. (k.55v akt II K 1059/16,83), D. H. (k.48 akt II K 1059/16,83), szkicu miejsca zdarzenia (k.4 akt II K 1059/16), protokole oględzin pojazdu (k.5-6 akt II K 1059/16) i opinii lekarskiej (k.67 akt II K 1059/16) odnośnie zdarzenia z dnia 9 października 2016 r.

M. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.18v), iż w dniu 18 września 2016 r. zatrzymał do kontroli drogowej kierowcę samochodu K., wyczuł od niego woń alkoholu i przystąpił do zbadania stanu jego trzeźwości. Podczas rozprawy nie pamiętał zdarzenia, podtrzymał wcześniejsze zeznania (k.107-108).

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniu oskarżonego oraz protokole badania trzeźwości (k.2).

R. P. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.30 akt II K 1059/16), iż w dniu 9 października 2016 r. jechał wraz z kolegami Ł., D. i M. samochodem marki K.. Kierował Ł. K., jechali z D. do Ł., w Ł. na ul. (...) jechał za szybko, wypadli z drogi i uderzyli w drzewo. W samochodzie siedział w tyłu, został zabrany do Szpitala w W., gdzie przebywał do dnia 14 października 2016 r., miał tam wykonaną operację kręgosłupa, gdyż miał złamany 6 i 7 krąg. Podczas rozprawy zeznał (k.83), iż jechał z ryb z Ł., D. i M., mieli wypadek po drodze, samochód prowadził oskarżony. Nie wie jak przebiegało zdarzenie, miał pęknięty kręgosłup i założonych 8 śrub. Nie odzyskał pełnej sprawności fizycznej, ale nie wnosił o naprawienie szkody.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, szkicu miejsca zdarzenia (k.4 akt II K 1059/16), protokole oględzin pojazdu (k.5-6 akt II K 1059/16) oraz opinii lekarskiej (k.67 akt II K 1059/16).

M. W. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.55v akt II K 1059/16), że w dniu 9 października 2016 r. jechał samochodem z miejscowości D. do L., samochodem kierował oskarżony. W miejscowości Ł. mieli wypadek, nie wie jak do niego doszło, wszyscy zostali zabrani do szpitali. Na skutek wypadku był poobijany, ale nic mu się poważnego nie stało. Nie czuje się osobą pokrzywdzoną. Podczas rozprawy zeznał (k.83), iż zdarzył się wypadek w miejscowości Ł., przebywał w szpitalu 2-3 dni, samochodem kierował oskarżony.

Zeznania tego świadka zasługą na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych oraz zeznaniach R. P., szkicu miejsca zdarzenia (k.4 akt II K 1059/16) i protokole oględzin pojazdu (k.5-6 akt II K 1059/16).

Świadek D. H. zeznał podczas postępowania przygotowawczego (k.48 akt II K 1059/16), iż jechał z kolegami samochodem, prowadził go oskarżony. Mieli po drodze wypadek, został zabrany do szpitala. Za bardzo nie pamięta zdarzenia, bo był pod wpływem alkoholu. Nie czuje się osobą pokrzywdzoną. Podczas rozprawy zeznał (k.83), iż zbyt mało pamięta zdarzenia, bo był znacznie nietrzeźwy. Kierowcą pojazdu był oskarżony, nie wie jak doszło do wypadku.

Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych oraz zeznaniach R. P., szkicu miejsca zdarzenia (k.4 akt II K 1059/16) i protokole oględzin pojazdu (k.5-6 akt II K 1059/16).

Opinia biegłego lekarza z k. 67 akt II K 1059/16 jest jasna i pełna, sporządził ją lekarz dysponujący fachową wiedzą w dziedzinie zdrowia ludzkiego i jego zaburzeń, strony jej nie kwestionowały. Stąd opinia ta stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Sporządzone w toku postępowania dokumentów wymienionych na k. 83v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Podstawowym wymogiem przed osobami, które chcą prowadzić pojazdy mechaniczne jest uzyskanie prawa jazdy. Pozytywne zdanie egzaminu prawa jazdy zapewnia minimum wiedzy i doświadczenia niezbędnego do bezpiecznego prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony nigdy nie uzyskał prawa jazdy, nie powinien zatem w ogóle uczestniczyć w ruchu drogowym.

Oskarżony w dniu 18 września 2016 r. naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w L., choć w ogóle nie powinien uczestniczyć w ruchu drogowym, a znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,55 mg/l, poruszał się drogą lokalną. Stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego i naruszył obowiązek ustawowy. Ponadto oskarżony był już prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 5 lipca 2013 r. został uznany bowiem m.in. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd wymierzył mu za

ten czyn karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (por. odpis wyroku z k. 33). Niewątpliwie do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie skazanie to nie uległo zatarciu (por. kartę karną z k. 77).

Czyn popełniony przez oskarżonego w dniu 18 września 2016 r. należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k., gdyż polegał na tym, że poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. na 0,25 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza, a był już prawomocnie skazany za podobny czyn. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości ponad 2-krotnie (por. wyniki badania z k. 2).

Ponadto oskarżony w dniu 9 października 2016 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych, zjechał na prawe pobocze i uderzył samochodem w drzewo. Manewr oskarżonego był zupełnie nieadekwatny do sytuacji drogowej, gdyż oskarżony powinien prowadzić pojazd z prędkością zapewniającą bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Na skutek naruszonej przez oskarżonego zasady bezpiecznego korzystania z dróg publicznych samochód prowadzony przez niego wypadł z jezdni i uderzył w przydrożne drzewo. Efektem naruszonej przez oskarżonego zasady bezpiecznego korzystania z drogi publicznej było spowodowanie u pokrzywdzonego ww. obrażeń ciała. Obrażenia te zgodnie z pełną i jasną opinią stanowią naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni (por. opinia biegłego lekarza z k. 67 akt II K 1059/16).

Nie może zatem budzić wątpliwości, że czyn oskarżonego powinien być zakwalifikowany jako występki z art. 177 § 1 k.k.

Oskarżony ma 34 lata, jest kawalerem, ma córkę w wieku lat 12, zdobył wykształcenie zawodowe i zawód ślusarza, na wolności pracował jako operator wózka widłowego i zarabiał około 3.500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 82), był 7 razy karany (k.77).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie w dniu 18 września 2016 r. i nieumyślnie w dniu 9 października 2016 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stworzył przez to potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym przy pierwszym zdarzeniu i wypadek drogowy zaledwie 21 dni później.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim to, że oskarżony w ogóle nie powinien jeździć samochodami, gdyż nie miał prawa jazdy, znaczny stan nietrzeźwości w dniu 18 września 2016 r. (k.2) i spowodowanie wypadku drogowego w dniu 9 października 2016 r. w nieskomplikowanej sytuacji drogowej oraz jego poważne skutki (k.67 akt II K 1059/16), jako jedyną okoliczność łagodzącą należy wymienić okazaną przez oskarżonego skruchę.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości, uwzględniającą jego postawę i warunki życiowe za zdarzenie z dnia 18 września 2016 r. powinna być kara 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych zachowań i kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego. Odnośnie zdarzenia z dnia 9 października 2016 r. karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości, uwzględniającą postawę oskarżonego i jego warunki życiowe powinna być kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Czyny zostały dokonane w niedługim odstępie czasu, należą do tego samego rodzaju, stąd przy wymiarze kary łącznej zastosowano zasadę częściowej absorpcji kary. Oskarżony umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ustawodawca zdecydował, że zakaz ten orzekany jest dożywotnio. Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k.

zobowiązano oskarżonego do uiszczenia obligatoryjnego świadczenia pieniężnego. Uwzględniając, że oskarżony nie ma stałych dochodów, świadczenie to określono w minimalnej wysokości.

Oskarżony pozbawiony jest wolności, nie uzyskuje dochodów i nie ma własnego majątku, nie będzie zatem możliwe wyegzekwowanie od niego kosztów sądowych. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu tych kosztów i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.